

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 9T/128/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420010557
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Fújerik
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:8420010557.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok samosudcom JUDr. Jurajom Fújerikom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 01.07.2021 v Kežmarku takto

rozhodol:

Obžalovaný
B. F., nar. XX.XX.XXXX v Kežmarku trvale bytom M. XX, okr. Kežmarok,

uznáva sa za vinného, že

ako otec maloletých B. F., N.. XX.XX.XXXX, a M. F., N.. XX.XX.XXXX, hoci jeho vyživovacia povinnosť vyplýva priamo zo Zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3P/125/2015 zo dňa 18.02.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.03.2016, bol zaviazaný prispievať na výživu maloletej B. a maloletého M. na každého sumou 27,13 € vždy do 20. dňa v mesiaci vopred k rukám matky P. F., počnúc dňom 01.11.2014 až do zmeny pomerov, si túto vyživovaciu povinnosť napriek svojim možnostiam a schopnostiam od mesiaca september 2016 doposiaľ v obci Výborná, okr. Kežmarok a inde úmyselne riadne neplnil, okrem mesiaca november 2016, kedy uhradil sumu 20,- €, okrem obdobia, kedy počas vykonávania exekúcie zrážkami zo mzdy a zrážkami z nemocenských dávok vyplatil sumu 502,57 € a okrem mesiacov júl 2020 a august 2020, kedy mu boli vykonané zrážky na výživné počas jeho umiestenia výkone trestu odňatia slobody vo výške 56,66 €, čím mu za uvedené obdobie vznikol dlh na výživnom voči matke P. F. v sume najmenej 2.567,85 €, a tohto skutku sa dopustil napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/116/2016 zo dňa 16.09.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.10.2016, bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov do 24.10.2018, pričom dňa 19.11.2019 mu bol nariadený výkon tohto trestu,

t e d a

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona (§ s poukazom na § 138 písmeno b/ Trestného zákona).

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l/ Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd obžalovaného z a r a ď u j e na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Kežmarok podala na Okresný súd Kežmarok dňa 29.10.2020 obžalobu pod sp. zn. Pv 458/20/7703-3 na obžalovaného B. F. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť na tom skutkovom základe, ako je skutok uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku (s výnimkou výšky dlžného výživného).

Po prednese obžaloby prokurátorom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.04.2020 bol obžalovaný B. F. na tomto hlavnom pojednávaní poučený o tom, že ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, môže urobiť niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Po tomto poučení urobil obžalovaný vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, a to, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu v obžalobe prokurátorky kladie za vinu. Na to súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku a obžalovaný na všetky položené otázky odpovedal „áno“. V zmysle § 257 ods. 6 Trestného poriadku súd zistil stanovisko prokurátora a poškodenej, ktorí zhodne navrhli vyhlásenie obžalovaného o vine prijať. Následne súd vyhlásenie obžalovaného B. F. o vine zo spáchania stíhaného skutku, bez narušenia jeho skutkovej totožnosti, keď ho právne posúdil zhodne tak, ako bol posúdený v podanej obžalobe, podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal, nakoľko na podklade dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní a v kontexte priznania obžalovaného v prípravnom konaní súd nemal pochybnosti o vine obžalovaného. Následne v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku súd rozhodol, že sa na hlavnom pojednávaní vykonajú len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a následne na hlavnom pojednávaní súd vykonal dokazovanie prečítaním obsahu listinných dôkazov, vrátane pripojeného spisu a výsluchom obžalovaného.

Preto súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine, bez ďalšieho dokazovania ohľadom jeho viny, uznal obžalovaného za vinného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, pričom obžalovaný v skutkovej vete opísaným opomenutím konania, na ktoré bol v zmysle Zákona o rodine povinný, najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať svoje deti B. F., nar. 21.12.2011 a M. F., nar. XX.XX.XXXX a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania, ktorým je dlhší čas a tento čin tiež spáchal, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený. Obžalovaný tým naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona. Z hľadiska subjektívnej stránky súd konanie obžalovaného posúdil ako konanie v nepriamom úmysle, pretože obžalovaný vedel, že opomenutím konania, ktorým malo byť plnenie vyživovacej povinnosti, môže spôsobiť porušenie záujmu chráneného Trestným zákonom, ktorým je záujem štátu na plnení si vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, a pre prípad, že to porušenie záujmu štátu spôsobí, bol s tým uzročený /§ 15 písm. b) Trestného zákona/.

Z aktuálneho odpisu registra trestov SR týkajúceho sa obžalovaného vyplýva, že obžalovaný B. F. bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný. V prvé odsúdenie predstavuje trest uložený trestným rozkazom tunajšieho súdu sp. zn. 6T 118/2013 pre trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, ale nakoľko sa obžalovaný v skúšobnej dobe podmienene odloženého výkonu trestu odňatia slobody osvedčil a trest zákazu činnosti vykonal, hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. Obžalovaný bol druhýkrát, a naposledy, odsúdený v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 1T 116/2016.

Súd pripojil a oboznámil podstatný obsah súdneho spisu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 1T 116/2016, ktorý predstavuje druhé odsúdenie obžalovaného. Prokurátor Okresnej prokuratúry Kežmarok podal na tunajší súd dňa 13.09.2019 obžalobu na B. F. pre skutok, ktorý právne kvalifikoval ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona a ktorého sa mal tento obžalovaný dopustiť voči rovnakým maloletým deťom, ako v skutku v prejednávanej trestnej veci.

Trestným rozkazom vydaným v predmetnom konaní dňa 16.09.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.10.2016, súd uznal obžalovaného za vinného zo skutku v zmysle podanej obžaloby a pri zachovaní jeho právnej kvalifikácie z obžaloby a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov, ktorého výkon podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov a zároveň mu uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze, aby v skúšobnej dobe riadne uhrádzal bežné výživné a platil zameškané výživné. Uznesením zo dňa 02.09.2019 súd vyslovil, že odsúdený B. F. sa neosvedčil a trest odňatia slobody uložený vyššie spomenutým trestným rozkazom v trvaní 8 mesiacov vykoná. Zároveň ho súd pre výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Dôvodom pre toto rozhodnutie bolo neplnenie povinnosti platiť v skúšobnej dobe bežné výživné a zameškané výživné. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 5Tos/29/2019 - 127 zo dňa 19.11.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.11.2019 sťažnosť obžalovaného B. F., ktorú podal proti vyššie uvedenému uzneseniu zamietol. Okresný súd Prešov uznesením č.k. 3PP/14/2020 - 17 zo dňa 27.07.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.07.2020 obžalovaného B. F. z výkonu tohto trestu odňatia slobody podmienenečne prepustil a určil mu skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov.

Zo správy o povesti obžalovaného B. F. vypracovanou Obcou Výborná dňa 16.09.2020 vyplýva, že obžalovaný je rozvedený, bezmajetný, nezamestnaný a býva v rodinnom dome u rodičov. Požíva alkoholické nápoje a medzi občanmi nemá dobrú povesť. Obecný úrad obžalovaného neriešil za priestupok alebo iný správny delikt a po návrate obžalovaného z výkonu trestu sa jeho správanie zlepšilo. Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 23 krát priestupkovo postihnutý, pričom až v 17 - tich prípadoch to bolo za spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. V ostatných prípadoch to boli najmä priestupky proti majetku alebo proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 50, resp. § 22 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Pretože obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu požiadal o odročenie hlavného pojednávania s tým, že má záujem dlžné výživné uhradiť zo zapožičaných peňazí od rodiny, súd vzhľadom na záujem štátu na úhrade výživného vyjadrený aj v inštitúte účinnej ľútosti upravenom v § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, hlavné pojednávanie odročil. Na odročenom hlavnom pojednávaní konanom dňa 01.07.2021 súd za účelom zistenia, či obžalovaný dlžné výživné uhradil, vypočul obžalovaného, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že si našiel prácu ale bol práceneschopný a bude v liečení ešte tri mesiace. Výživné by chcel zaplatiť na splátky. Prácu má len na základe dohody u kamaráta bez pracovnej zmluvy. Poberá iba dávku v hmotnej núdzi a aj išiel za poškodenou, že s ňou dohodne a chcel výživné uhradiť ale jej rodina do neho skákala. Súd na hlavnom pojednávaní v rámci dokazovania prečítal aj lekárske správy svedčiace o zdravotnom stave obžalovaného, z ktorých vyplývajú bolesti ľavého ramena.

Aby trest mohol zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom, musí v sebe zahŕňať jednak prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona. Zároveň trest musí vyjadrovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súd zväžil všetky okolnosti rozhodné pre druh a výmeru trestu, podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. V prospech obžalovaného B. F. súd zohľadnil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, a to, že sa obžalovaný k spáchaniu trestného činu priznal a jeho spáchanie aj úprimne oľutoval. Naopak, v neprospech obžalovaného súd zistil jednu priťažujúcu okolnosť, a to, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m) Trestného zákona/. Pri tejto priťažujúcej okolnosti súd prihliadol na jeho odsúdenie v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 1T 116/2016, ktoré malo po rozhodnutí súdu o neosvedčení sa charakter odsúdenia, pri ktorom sa neuplatnila fikcia neodsúdenia. Obžalovaný navyše trestný čin v prejednávanej trestnej veci spáchal v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody vo veci 1T 116/2016. Okrem toho súd zdôrazňuje, že sa jedná o odsúdenie za rovnaký trestný čin, za ktorý je B.P. F. obžalovaný v tejto trestnej veci. Všetky tieto skutočnosti viedli súd k záveru o priznaní tejto priťažujúcej okolnosti v neprospech obžalovaného. Preto súd pri rovnakom pomere poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností 1:1, sadzbu trestu odňatia slobody uvedenú v ustanovení § 207 ods. 3 Trestného zákona od jedného roka až do piatich rokov postupom podľa § 38

ods. 2 a nasledujúce odseky tohto § Trestného zákona neupravoval a pri ukladaní trestu tak vychádzal z tejto trestnej sadzby.

Pri ukladaní trestu súd prihliadol predovšetkým na skutočnosť, že obžalovaný B. F. bol už za rovnaký trestný čin odsúdený a ani podmienený odklad výkonu trestu v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 116/2016, následný výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody a skúšobná doba podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody ho nevedli k tomu, aby si uvedomil dôsledky svojho konania. Obžalovaný podobne v tomto konaní ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 116/2016 sľuboval úhradu výživného, ale uvedené argumenty sú len snahou obžalovaného oddialiť rozhodnutie súdu. Rovnaké argumenty o snahe výživné uhradiť a odmietnutí prijať výživné zo strany poškodenej totiž používal aj v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 116/2016. Súd zdôrazňuje, že jeho obrana by bola uveriteľnejšia, keby za celú dobu, ktorá spolu s odsúdením v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 116/2016 predstavujúcou niekoľko rokov, uhradil aspoň časť výživného, čo sa ale nikdy nestalo. Obžalovaný je navyše osobou, ktorá má negatívne hodnotenie zo strany obce, ktorá v jeho správaní zaznamenala konfliktné a agresívne prejavy s požívaním alkoholických nápojov. O nerešpektovaní noriem spoločnosti a štátu svedčí aj veľké množstvo priestupkov, ktorých sa obžalovaný dopustil a ktoré korešpondujú so správou obce o negatívnych, najmä agresívnych prejavoch jeho správania.

Vzhľadom na to súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, ktorý zohľadňuje nielen priznanie obžalovaného a úprimnú ľútosť k svojmu konaniu ale na strane druhej aj osobu obžalovaného, dlhodobosť neplnenia si vyživovacej povinnosti ako aj skutočnosť, že sa tohto konania obžalovaný dopúšťal úmyselne. Tento trest podľa presvedčenia súdu zohľadňuje všetky aspekty ukladania trestov, najmä represívny účel trestu so zvýraznením generálnej prevencie. Aj keď vzhľadom na tieto dôvody by podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody bol neprimerane mierny a súd považuje za nutné uloženie trestu odňatia slobody v jeho nepodmienečnej forme, súd poukazuje na ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona zdôrazňuje, že podmienený odklad výkonu trestu by nebol možný, nakoľko obžalovaný sa úmyselného trestného činu v prejednávanej trestnej veci dopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 116/2016.

Pretože obžalovaný vzhľadom na odsúdenie a výkon trestu odňatia slobody v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1T 116/2016 bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu v prejednávanej trestnej veci vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (tento charakter mal aj trestný čin spáchaný vo veci sp. zn. 1T 116/20016), súd za splnenia podmienok uvedených v § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil obžalovaného B. F. na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

Poučenie:

Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Kežmarok. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.